

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného XY
státní příslušnost: Ukrajina

zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2020, čj.: OAM-690/ZA-ZA11-D07-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, podle kterého je žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a proto bylo řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona. Současně bylo stanoveno, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země, nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení EU“), je **Polská republika**.
2. Návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě podaného společně s žalobou soud nevyhověl usnesením ze dne 22. 1. 2021, čj. 1 Az 1/2021-26.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, konkrétně tvrdil, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s okolnostmi, které zde reálně existují a které jsou relevantní k přijetí příslušnosti ČR k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s nařízením EU. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. Azs 67/2016 (*správně má být čj. 6 Azs 67/2016-34 – pozn. soudu*).
4. Dále žalobce uvedl, že do ČR přicestoval dne 20. 5. 2020 bez řádného oprávnění k pobytu na území, a poté, co byl kontrolován hlídkou cizinecké policie u čerpací stanice, byl zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na 60 dnů. Již v rámci tohoto řízení žalobce uváděl, za jakým účelem do ČR přicestoval, tedy za svojí přítelkyní a její dcerou. Ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 15. 10. 2020 tedy žalobce pobýval na území ČR 5 měsíců a ke dni vydání napadeného rozhodnutí více než 6 měsíců. Žalovaný proto dle názoru žalobce nedostatečně posuzoval kritérium podle čl. 13 nařízení EU.
5. Žalovaný též nedostatečně posoudil uplatnění čl. 17 nařízení EU.
6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. Žalovaný k žalobě uvedl, že podle čl. 7 nařízení EU se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III nařízení EU. Žalovaný ve věci žalobce aplikoval čl. 12 nařízení EU, neboť žalobce byl držitelem dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou s platností od 12. 3. 2020 do 1. 12. 2020 (*správně má být od 18. 3. 2020 – pozn. soudu*). Tento článek má přednost před čl. 13 citovaného nařízení, proto se žalovaný namítaného porušení nedopustil. Žalovaný dodal, že žaloba se omezuje na pouhé nesouhlasy a vyjádřil pochybnosti o tom, zda v ní byl uplatněn řádný žalobní bod. Žalobce taktéž nijak nesdělil, proč se domnívá, že žalovaný nedostatečně zkoumal čl. 17 nařízení EU.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne

26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud přitom rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nutnosti projednání věci na ústním jednání, neboť žádný z účastníků řízení takové projednání věci k výzvě soudu nepožadoval.

10. Při posuzování věci vycházel soud z následující právní úpravy.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie*²⁰
12. Podle § 25 písm. i) citovaného zákona *[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
13. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu, zejména s obsahem napadeného rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
14. V daném případě žalobce brojí proti rozhodnutí, kterým bylo o jeho žádosti rozhodnuto jako o nepřijatelné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko splněním podmínek pro zastavení řízení. Tento závěr učinil i Nejvyšší správní soud (NSS) např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, v němž se zabýval otázkou přezkumu rozhodnutí v situaci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako nepřijatelná podle § 10a písm. e) tehdy platného znění tohoto ustanovení zákona o azylu, a řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. NSS v citovaném rozsudku uvedl, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“ Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc, přestože se skutkové okolnosti týkaly jiného důvodu, pro který byla žádost o mezinárodní ochranu shledána nepřijatelnou, neboť v obou případech došlo k zastavení řízení o žádosti.
15. Součástí posouzení, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce, je však za dané situace též závěr o splnění podmínek pro stanovení příslušnosti jiného členského státu EU k vyřízení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Tyto podmínky jsou pak upraveny ve výše odkazovaném nařízení EU.
16. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení EU *[č]lenské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
17. Podle čl. 7 téhož nařízení
 - (1) *Kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole.*
 - (2) *Členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*

(3) S ohledem na uplatňování kritérií uvedených v člancích 8 a 10 a 16 zohlední členské státy jakékoli dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny žadatele na území některého členského státu pod podmínkou, že takový důkaz je předložen předtím, než jiný členský stát přijme žádost o převzetí dotčené osoby podle článku 22 nebo o jejím přijetí zpět podle článku 25, a že o dřívějších žádostech žadatele o mezinárodní ochranu ještě nebylo vydáno první rozhodnutí ve věci samé.

18. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení EU [p]okud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
19. Podle čl. 17 citovaného nařízení EU [o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
20. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro věc podstatné skutkové okolnosti ve věci žalobce. Žalobce dne 15. 10. 2020 podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR. Do ČR přicestoval dne 20. 5. 2020 přes Polskou republiku, kam vstoupil dne 19. 5. 2020; cestoval za svými blízkými v ČR – přítelkyní a její nezletilou dcerou, obě státní příslušnosti Ukrajiny, pobývající na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Dne 21. 5. 2020 byl žalobce zajištěn příslušnou cizineckou policií (čj. KRPL-41584-16/ČJ-2020-180026-SV) za účelem správního vyhoštění, následně dne 1. 6. 2020 mu bylo uloženo správní vyhoštění (čj. KRPL-41584-26/ČJ-2020-180026-SV, ve spojení s čj. CPR-22384-3/ČJ-2020-930310-V240 ze dne 1. 7. 2020) s dobou zákazu vstupu na území členských států 1 roku. Žalobce však po propuštění ze zajištění území ČR neopustil a setrval na území u své přítelkyně a její dcery ve Zruči nad Sázavou. Z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že mu bylo Polskou republikou uděleno dne 12. 3. 2020 vízum s platností od 18. 3. 2020 do 1. 12. 2020 na 259 dnů, a dále otisk vstupního razítka do Polska na hraničním přechodu Medyka, ze dne 19. 5. 2020. V minulosti bylo žalobci uděleno též polské pracovní vízum (květen 2019, na které tam pobýval asi měsíc).
21. Žalobce v pohovoru k žádosti ze dne 15. 10. 2020 uvedl, že si přeje v ČR zůstat, má zde rodinu, přítelkyni a její dceru, nechce do Polska, on přijel za nimi. Rád by pracoval v ČR, ale jeho doklady to neumožňují. V ČR byl poprvé od 2. 2. 2019 na dva a půl měsíce, následně přicestoval dvakrát na polské vízum a jedenkrát v rámci bezvízového styku.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě uvedených skutečností uvedl, že v daném případě je nutno na věc žalobce aplikovat kritérium stanovené v čl. 12 nařízení EU, z něhož vyplývá, že k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je příslušná Polská republika, neboť žalobce byl v době podání žádosti držitelem platného víza vydaného právě uvedeným členským státem EU - Polskem. Žalovaný v této souvislosti dále zkoumal, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Polské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů, které by dosahovaly možné riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. K tomu si žalovaný opatřil Informaci OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10. 8. 2020. Na základě blíže zrekapitulovaných zjištění z uvedené informace, které žalobce nikdy v průběhu správního ani soudního řízení žádným způsobem nezpochybnil – zůstaly tak mezi účastníky řízení nesporné - a na které soud pro stručnost odkazuje, a dále na základě zjištění, že na úrovni EU či Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady

Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, žalovaný dospěl k závěru, že žalobci v Polsku nehrozí nelidské nebo ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

23. K tomu soud uvádí následující. Mezi stranami není sporné, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu disponoval uděleným polským pracovním vízem platným od 18. 3. 2020 do 1. 12. 2020 s dobou platnosti na 259 dnů.
24. Z citovaného čl. 7 nařízení EU jednoznačně vyplývá, že při určování příslušnosti členského státu k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu se postupuje podle kritérií uvedených v kapitole III, tj. počínaje čl. 7 a konče čl. 15, a to v pořadí, v jakém jsou uvedeny v této kapitole. Jelikož čl. 12 předchází čl. 13, a současně byly jednoznačně splněny podmínky uvedené v čl. 12, nelze v daném případě spatřovat nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný aplikací čl. 13 nezabýval. K tomu soud dodává, že odst. 3 citovaného čl. 7 nařízení EU, který žalobce v žalobě cituje, tedy povinnost členských států zohlednit jakékoliv dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných či jiných členů rodiny, jejichž okruh je vymezen v čl. 2 písm. g) až j) nařízení EU, se výslovně vztahuje k uplatňování kritérií v člancích 8, 10 a 16, avšak aplikace těchto kritérií, zejména čl. 8 a 10, které předchází aplikovaný čl. 12, vůbec nepřicházelo u žalobce v úvahu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že bylo jednoznačně naplněno kritérium podle čl. 12 citovaného nařízení EU, a dále proto, že žalobce není nezletilou osobou či nezletilou osobou bez doprovodu (čl. 8), a ani nikdy netvrdil, že by v ČR měl rodinné příslušníky, kteří jsou zde současně žadateli o mezinárodní ochranu (čl. 10). Z tohoto důvodu tvrzení žalobce o tom, že do ČR přicestoval za svou přítelkyní a její dcerou, není pro vyloučení aplikace čl. 12 nařízení EU relevantní. Soud proto neshledal tuto námitku důvodnou.
25. Toto tvrzení by však mohlo být relevantní z hlediska aplikace čl. 17 téhož nařízení. Tento článek upravuje diskreční pravomoc členských států odchýlit se od pravidel stanovených v čl. 3 odst. 1 pro určení příslušnosti k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. Již samotný název tohoto článku „Diskreční ustanovení“ pak naznačuje, že jde o zcela nenárokový postup žalovaného vůči žalobci. Jinak řečeno, aplikace čl. 17 nařízení EU podléhá správnímu uvážení. V takovém případě soud nemůže nahradit vlastní úvahu správního orgánu, ale pouze zkoumá, zda tato úvaha nepřekročila zákonem stanovené meze nebo zda je správní orgán nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
26. Obecně k odůvodnění použití či nepoužití tohoto oprávnění členským státem se vyjádřil i NSS, kdy konstatoval, že správní orgány nemají povinnost uvádět důvody, proč diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení EU nevyužily (viz rozsudek ze dne 26. 5. 2016, čj. 2 Azs 113/2016-26). V případech zvláštního zřetele hodných však tato povinnost existuje (viz rozsudky NSS ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, bod 34: „[u]žití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro

nedostatek důvodů“; srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, čj. 6 Azs 16/2017-61, a to ve vztahu k přesvědčivým argumentům namítajícím zásah do rodinného života).

27. V daném případě však žalovaný nepoužití čl. 17 nařízení EU ve věci žádosti žalobce posuzoval a podrobně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil na str. 3, a str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, neboť v řízení vyšly najevo skutečnosti o přítelkyni žalobce a její nezletilé dceři, které pobývají na území ČR. Došel přitom k závěru, že vycestování žalobce do Polské republiky na dobu vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR a právem žalobce na soukromý a rodinný život. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce již v minulosti pobýval v Polské republice na základě uděleného víza (v roce 2019) a nesetkal se tam se žádným problémem, našel tam pracovní uplatnění a zázemí, žalobce je zdravý a s ničím se neléčí, se žádným zdravotním omezením se nepotýká ani žalobcova přítelkyně či její dcera. Žalobce ani sám neuvedl relevantní důvody, pro které by jeho cesta do Polské republiky mohla být problematická, ostatně v pohovoru k žádosti sám uváděl, že se tam hodlal vrátit za práci. K samotnému vztahu s přítelkyní a její dcerou k žalobci žalovaný uvedl, že s nimi pobýval nejdříve od 2. 2. 2019, avšak ke dni konání pohovoru byl žalobce stále ve svazku s jeho manželkou (byť v rozvodovém řízení). Soud k tomu dodává, že žalobce ani netvrdil, že by tato skutečnost doznala v době po vydání napadeného rozhodnutí jakýchkoliv změn. K tomu žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 5 Azs 46/2008 a 6 Azs 5/2010, a dodal, že samotné vycestování neznemožňuje podání následné žádosti o některou z forem povolení k pobytu na území ČR, podle zákona č. 326/1999 sb., o pobytu cizinců. Žalovaný uzavřel, že nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení EU. Ze správního spisu pak vyplynulo, že Polská republika svou příslušnost k vyřízení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu akceptovala dopisem ze dne 26. 10. 2020.
28. S takto odůvodněnými závěry o nevyužití možnosti atrakce žádosti podle čl. 17 nařízení EU se zcela ztotožňuje i soud a plně na ně odkazuje. Soud zároveň neshledal, že by se žalovaný při těchto úvahách dopustil překročení či zneužití mezí stanovených v nařízení EU pro tento postup. Žalovaný totiž jasně uvedl důvody, které v případě postupu podle čl. 17 nařízení EU zvažoval, avšak vyhodnotil tak, že převážily důvody, pro které setrval na standardním postupu pro určení kritérií příslušnosti členského státu.
29. Dále je nutno též upozornit na to, že přítelkyni žalobce ani její dceru nelze považovat za rodinné příslušníky žalobce ve smyslu čl. 2 písm. g) nařízení EU, ani za příbuzné ve smyslu písm. h) téhož článku, byť je žalobce označuje za svoji „rodinu“ či „blízké“. Je tomu tak jednoduše proto, že nesplňují žádnou z uvedených kategorií osob a jako „rodina“ se žalobcem ani nikdy v zemi původu žalobce nežili (partnerský vztah žalobce s přítelkyní navázal až v ČR). Soud dále nad rámec nezbytně nutného upozorňuje též na rozpor v tvrzeních žalobce; žalobce v žalobě uváděl, že od počátku správním orgánům předestíral skutečnosti, pro které měla být přijata příslušnost ČR k vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Z rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci správního vyhoštění ze dne 1. 7. 2020 ze str. 2, které soudu předložil sám žalobce, však vyplývá, že původně správním orgánům tvrdil, že do ČR přijel za svou sestrou, a až posléze přiznal, že se jedná o jeho družku. Protože žalobce nemá ani rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě EU, bez ohledu na to, zda rodina vznikla již dříve v zemi původu, žalovaný uvedl, že nenastaly ani podmínky pro aplikaci čl. 9 nařízení EU, který na tyto situace pamatuje. Žalobce rovněž nemá v ČR dospělou tetu nebo strýce, či prarodiče na území některého členského státu EU.

30. Soud s ohledem na dosud uvedené konstatuje, že samotná vůle žalobce žít v ČR s jeho přítelkyní a její dcerou je sice lidsky pochopitelná, ale jako taková nepostačuje pro uplatnění příslušných shora citovaných kritérií pro stanovení ČR jako příslušné země k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a žalovaný neshledal ani důvody pro odchýlení se od těchto kritérií v rámci své diskreční pravomoci podle čl. 17 nařízení EU. Naopak, postup, kterého se žalobce domáhá (tj. posouzení jeho žádosti v ČR, nikoli v Polské republice) by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl uvedeného nařízení EU, které směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping* (tj. účelová volba příslušnosti). Lze dodat, že žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného připraven o právo na meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, bylo pouze konstatováno, že žalovaný k takovému posouzení nebyl příslušný (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 2 Azs 127/2017-25, bod 34, srov. též bod [17] a [19] rozsudku NSS ze dne 3. 8. 2017, čj. 10 Azs 143/2017-52).
31. I tato námitka je tak nedůvodná.
32. V daném případě soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy a nařízením EU, a závěr o tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a proto bylo nutno řízení o ní zastavit podle § 25 písm. i) téhož zákona, dále o tom, že k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je příslušná Polská republika, včetně závěrů týkajících se možnosti aplikace čl. 17 téhož nařízení EU, je jednoznačně a zcela přezkoumatelným způsobem odůvodněn, a soud nemá v tomto ohledu cokoli žalovanému vytknout. Proto jsou uplatněné žalobní námitky, včetně námitek nepřezkoumatelnosti, nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. května 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně